

Poglavlje 1

USPIJE LI SE jedna djevojka teškom mukom usred kišne noći probiti do Luciferova praga, dotični bi se barem trebao udostojiti otvoriti vrata. No na to ga vjerojatno neće natjerati pristojnost, već neki njegovi izopačeni razlozi.

Minerva skupi jednom rukom krajeve svoga kaputa i otrpi još jedan hladan, oštar udar vjetra. Zagleda se u očaju u zatvorena vrata te udari dlanom po njima.

„Lorde Payne”, poviče, nadajući se da će joj glas uspjeti prodrijeti kroz debela vrata od hrastovine. „Molim vas, otvorite! Ja sam, gospođica Highwood.” Nakon kraće stanke pojasni: „Gospođica Minerva Highwood.”

Činilo joj se besmislenim pojašnjavati o *kojoj* je točno gospođici Highwood riječ. Što se nje tiče, to bi trebalo bi biti jasno. Njezina je mlađa sestra Charlotte energična, no nježna petnaestogodišnjakinja. A najstarija u obitelji, Diana, obdarena je ne samo anđeoskom ljepotom, već i odgovarajućom naravi. Nijedna od njih nije od one vrste djevojaka koje bi se noću izvukle iz kreveta i iskrale niz stražnje stubište prostrane kuće kako bi se našle sa zloglasnim razvratnikom.

No Minerva je bila drukčija. Oduvijek je bila drukčija. Od tri sestre Highwood, ona je jedina tamne kose, jedina nosi naočale,

jedina kojoj su draže čvrste čizme s vezicama od svilenih cipelica, i jedina koja imalo mari za razliku između sedimentnih i metamorfnih stijena.

Jedina bez izgleda za budućnost, bez ugleda koji treba čuvati.

Diana i Charlotte će se dobro snaći u životu, ali Minerva? Neugledna, knjiški moljac, smetena, ne zna se ponašati pred gospodom. Jednom riječju, beznadna.

Riječi su to njezine vlastite majke u nedavnom pismu nekom rođaku. Što je najgore, Minerva nije slučajno naišla na taj vrlo određeni opis njuškajući po tuđoj osobnoj prepisci. O, ne. Ona sama je napisala te riječi, zapisujući majčino diktiranje.

Uistinu. Njezina vlastita *majka*.

Vjetar je zapuhao i strgnuo joj kapuljaču s glave. Hladna kiša zalila joj je vrat dodajući povrijeđenoj duši i tjelesnu bol.

Odgurnuvši na stranu kosu zalijepljenu za obraz, zagledala se u prastaru kamenu kulu – jednu od četiri koje čine utvrdu dvorca Rycliff. Dim se dizao iz najvišeg otvora.

Ponovno je podigla šaku, udarajući u vrata novom snagom. „Lorde Payne, znam da ste unutra.”

Iritantni podlac.

Neće se maknuti s mjesta sve dok ju ne pusti unutra, pa makar je hladna proljetna kiša smočila do kože. Nije prešla sav taj put uzbrdo od sela do dvorca, posrćući preko klizavog kamenja i tražeći u mraku blatnjave puteljke, samo kako bi se poražena vratila istim tegobnim putem.

Ipak, nakon pune minute uzaludna kucanja, svlada je umor od dugog pješaćenja i mišići u listovima počnu se grčiti, a leđa grbiti. Minerva se nagne naprijed. Čelom klone na drvena vrata uz tupi udarac. I dalje je držala šaku iznad glave, kucajući ujednačenim, tvrdoglavim ritmom. Ona možda jest neugledni, smeteni knjiški moljac, i ne zna se ponašati u društvu gospode – ali je zato odlučna. Odlučna u nastojanju da bude opažena i da se njezin glas čuje.

Odlučna u nastojanju da zaštiti svoju sestru, pod svaku cijenu.

Otvori se, preklinjala je u sebi. Otvori se. Otvori se. Otvo...

Vrata se otvore. Žustro i energično, uz nemilosrdan fijuk.

„Vrag te odnio, Thorne. Zar ne možeš pričekati da...”

„Ah.” Izgubivši ravnotežu, Minerva posrne naprijed. Šakom za kuca – ne po vratima – nego po nečijim prsima.

Prsima lorda Paynea. Njegovim muževnim, mišićavim, golim prsima koja su bila samo neznatno manje čvrsta od pune hrastovine. Udarac joj sleti ravno na njegovu ravnu, mušku bradavicu, kao da je to zvekir samoga Lucifera.

Lucifer je ovaj put barem odgovorio. „Ha.” Zlokobna joj je riječ vibrirala kroz ruku. „Vi niste Thorne.”

„V-vi niste odjeveni.” *I ja diram vaša gola prsa. O... Moj... Bože.*

Minerva zaprepašteno pomisli da on možda ne nosi ni hlače. Uspravila se i, skidajući naočale smrznutim, drhtavim prstima, pogledom zahvatila utješni komad tamne vune ispod mutnog obrisa njegova torza. Puhnula je na svaku od dvije staklene leće u mjeđenom okviru, obrisala zamagljena stakla suhim komadićem svoje pelerine i vratila ih na nos.

Lord Payne je i dalje bio polugol. A sad ga je mogla i jasno vidjeti. Svjetlost veselih plamičaka vatre iz kamina ocrtavala je svaki detalj njegova naočitog lica.

„No, uđi ako želiš.” Lecnuo se od naleta ledenog vjetra. „U svakom slučaju, ja zatvaram vrata.”

Minerva zakorakne naprijed. Vrata se zalupe za njom teškim, odlučnim zvukom, i ona glasno proguta slinu.

„Moram ti reći, Melinda, ovo je prilično veliko iznenađenje.”

„Ime mi je Minerva.”

„Da, naravno.” Nagnuo je glavu u stranu. „Nisam ti prepoznao lice jer ga ne zaklanja knjiga.”

Duboko je udahnula, nastojeći ostati sabrana. Pa još jedanput. Dok nije skupila dovoljno strpljenja da podnese besramno zadirivanje muškarca koji ima pamćenje zlatne ribice. Kao i pogled na nevjerojatno dobro građena ramena.

„Moram priznati”, reče, „ovo mi nije prvi put da odgovaram na kucanje usred noći i nalazim ženu pred vratima. No ti si posljednja koju bih očekivao na svome pragu.” Odmjerio ju je od nogu do pasa: „Ali si zato najblatnjavija.”

Minerva skrušeno pogleda u svoje blatnjave čizme i mokri rub skuta svoje haljine. Definitivno nije izgledala kao ponoćna zavodnica. „Ovo nije *takav* posjet.”

„Pričekaj malo da se oporavim od razočaranja.”

„Radije ću pričekati da se odjenete.” Minerva uđe u prostoriju bez prozora i uputi se ravno prema ognjištu. Polako je odvezala baršunaste vezice svoje pelerine i odložila je na naslon jedinog naslonjača u sobi.

Čini se da Payne nije potratio sve vrijeme višemjesečnog boravka u Vretenastoj Uvali. Netko je uložio dosta truda u preobrazbu ruševne kamene kule u topao, gotovo ugodan dom. Originalno ognjište bilo je očišćeno i vraćeno prvotnoj namjeni. U njemu je gorjela velika, jaka vatra koja bi čak i normanskog ratnika učinila ponosnim. Uz tapecirani naslonjač, u okrugloj su se sobi našli i drveni stol i stolci. Jednostavni, no solidno izrađeni.

Kreveta nije bilo.

Neobično. Ona skrene pogled. Zar jednom ozloglašenom razvratniku ne treba krevet? Konačno pogleda prema gore. Odgovor joj je visio nad glavom. Napravio je nešto poput galerije za spavanje do koje se uspinje ljestvama. Debele zavjese skrivale su, pretpostavljala je, njegov krevet. Iznad galerije, kameni zidovi nestajali su gore visoko u crnilu nalik otvoru špilje.

Minerva je zaključila da je njezin domaćin dosad imao dovoljno vremena pronaći košulju i upristojiti se. Nakašljavši se, ona se okrene.

„Došla sam vas zamoliti...” Još je bio polugol.

Nije iskoristio vrijeme za odijevanje. Samo je otišao natočiti piće u čašu. Stajao je okrenut joj profilom, procjenjujući namrštenim pogledom čistoću čaše za vino.

„Vina?” upitao je.

Odmahnula je glavom. To bestidno razmetanje golotinjom izazvalo je divlji nalet crvenila kroz njenu užarenu kožu. Penjalo joj se uz vrat, preko obraza i ravno do korijena kose. Nije trebalo do-
lijevati vina na tu vatru.

Dok je lord Payne točio vino u čašu, Minerva si jednostavno nije mogla pomoći, zurila je u njegov vitki torzo, tako savršeno ocrtan vatrom iz kamina. Navikla je razmišljati o njemu kao o vragu, no imao je tijelo poput kakvog božanstva. Poput nekog nižeg božanstva. Nije to bilo tijelo krupnog, preišćavog Zeusa ili Posejdona, već radije vitkog, atletski građenog Apolona ili Merkura. Nije to tijelo za borbu, nego za lov. Nije za cijepanje drva, već za trčanje. Nije za svladavanje naivnih djevice dok se kupaju u jezeru, već za....

Zavođenje.

On podigne pogled. Ona svoj skrene.

„Žao mi je što sam vas probudila”, reče.

„Nisi me probudila.”

„Zaista?” Namrštila se. „Onda... s obzirom na to koliko sam čekala da mi otvorite, mogli ste navući na sebe koji komad odjeće.”

Vragolasto se osmjehnuvši, on pokaže na hlače. „Pa jesam.”

Dakle. Sada su joj obrazi već bili užareni. Zavalila se u naslonjač poželjevši nestati u njegovim pukotinama.

Zaboga, Minerva, saberi se. Dianina budućnost je u pitanju.

Odloživši vino na stol, prišao je drvenim policama koje su služile kao neka vrsta ormara. Na njima je na kukama visio ostatak njegove odjeće. Crveni časnički kaput pričuvne vojske kojom je zapovijedao u odsutnosti grofa Rycliffa, kao i nekoliko elegantno skrojjenih kaputa, vrlo skupocjenog izgleda, kupljenih u gradu. Ogrtač od tamnosive vune.

Prošao je pokraj svega toga, zgrabio običnu košulju i navukao je preko glave. Provukavši ruke kroz rukave, ispružio ih je prema njoj na procjenu. „Bolje?”

Ne baš. Veliki otvor na košulji još je pokazivao dobar dio njegovih prsa – koja sada više nisu otvoreno zurila u nju, nego su joj pohotno namigivala. Zapravo, djelovao je još nepristojnije. Sada možda manje kao nedodirljivi, isklesani bog, već više kao neotesani gusarski kralj.

„Evo.” Dohvatio je ogrtač s vješalice i donio ga k njoj. „Barem je suh.”

Nakon što joj je spustio ogrtač u krilo, on joj tutne čašu u ruke. Pečatnjak na njegovu malom prstu zabljesne i zlatna se zraka prelije preko ruba čaše.

„Bez prigovora. Drhtiš toliko jako da čujem kako ti zubi cvokoću. Vatra i ogrtač će pomoći, no ne mogu te ugrijati iznutra.”

Minerva prihvati čašu i oprezno ispije mali gutljaj. Prsti su joj drhtali, ne samo zbog hladnoće.

On privuče stolac i sjedne ne skidajući znatiželjan pogled s nje.

„Dakle?”

„Dakle.” Ona ponovi glupavo.

Majka je bila u pravu, barem što se toga tiče. Minerva se smatrala prilično inteligentnom osobom, ali zaboga... u nazočnosti privlačnih muškaraca pretvarala se u najobičniju glupaču. Toliko bi se zbunila da nikada ne bi znala što reći i kamo gledati. Njezini odgovori, koji su trebali biti duhoviti i oštroumni, zvučali bi jadno i neuvjerljivo. Katkada bi od kakve zajedljive primjedbe lorda Payna posve zanijemila. Naravno, nakon nekoliko dana, udarajući čekićem po stijenama, dosjetila bi se savršenih odgovora na njegovo zadirkivanje.

Nevjerojatno. Što je više zurila u njega, osjećala je kako joj inteligencija sve brže hlapi. Jednodnevna brada dodatno je isticala oštar rub njegove čeljusti. Neuredna smeđa kosa s nagovještajem nestašnih kovrča. A njegove oči... Imao je oči poput bristolskih dijamanta. Male, kristalne geode, prepolovljene i uglučane do savršena sjaja. Vanjski rub kremeno smeđe boje okruživalo je hladno blještavilo kvarca. Stotine kristalnih nijansi žuto-smeđe i sive boje.

Čvrsto je zatvorila oči. *Dosta oklijevanja.* „Namjeravate li se vi oženiti mojom sestrom?”

Prolazile su sekunde. „Kojom?”

„Dianom”, viknula je zgranuto. „Dianom, naravno. Charlotte ima tek petnaest godina.”

Slegnuo je ramenima. „Neki vole mlade nevjeste.”

„Neki su se odrekli braka u potpunosti. Rekli ste mi da ste i vi jedan od takvih.”

„Ja sam to rekao *tebi*? Kada?”

„Sigurno se sjećate. One naše noći.”

Zagledao se u nju, očito zbunjen. „Mi smo imali *svoju noć*?”

„Ne onako kako vi mislite.” Već je prošlo nekoliko mjeseci otkad ga je u vrtovima Summerfileda pozvala na red zbog skandalozno nesmotrenog ponašanja, zahtijevajući čuti kakve su mu namjere prema njezinoj sestri. Sukobili su se. Potom su se nekako *zapetljali* – doslovno, fizički – dok nekoliko oštrih uvreda nije presjeklo taj čvor.

Prokleta bila ta njezina pronicljiva istraživačka narav. Nije joj bilo drago prisjećati se svih detalja koje je opazila u tim trenucima. Nije željela otkriti kako se donji gumb njegova kaputa nalazi točno u ravnini s njezinim petim kralješkom, niti da lord Payne blago miriše na kožu i klinčiće. Ni sada, mjesecima kasnije, nije to mogla zaboraviti.

Pogotovo to nije mogla zaboraviti sada, sjedeći zamotana u njegov ogrtač, obgrljena od njega posuđenom toplinom i istim onim opojnim, muškim mirisom.

Naravno, on je sasvim zaboravio na taj njihov susret. To je nije osobito iznenadilo. Obično se nije mogao sjetiti ni njezina imena. Ako bi joj se uopće i obratio, uglavnom je to činio samo kako bi je zadirkivao.

„Prošlog ljeta”, podsjetila ga je „rekli ste mi kako nemate nikakve namjere zaprositi Dianu. Niti ikoga. No današnje glasine u selu govore suprotno.”

„Doista?” Počeo je okretati prsten na ruci. „Doduše, tvoja sestra jest ljupka i profinjena. A tvoja majka je javno obznanila kako bi bila više nego zadovoljna našim zarukama.”

Minerva savije prste u čizmama. „Blago rečeno.”

Highwoodice su prošle godine stigle u to primorsko mjesto na ljetni odmor. Morski je zrak trebao blagotvorno djelovati na Dianino zdravlje. I jest. Njeno se zdravlje uistinu uvelike popravilo, ljetno je odavno prošlo, no četiri su žene dalje ostale u selu – i to samo zato što se majka nadala da će uspjeti spojiti Dianu i šarmantnog vikonta. Sve dok je lord Payne u Vretenastoj Uvali, majka nije ni pomišljala na povratak kući. Čak je, što je bilo vrlo neobično za nju, postala vrlo optimistična – svako bi jutro, miješajući vruću čokoladu, izjavila:”Osjećam to, djevojke. Danas će ju sigurno zaprositi.”

Iako je Minerva znala da je lord Payne pripadnik najgore vrste muškaraca, nikada nije smogla snage pobuniti se protiv ostanka. Nije se bunila zato što joj je ondje veoma ugodno. Nije željela otići. U ovom je predivnom primorskom mjestasu napokon osjetila da... nekamo pripada.

Ovdje, u svome osobnom raj, mogla je istraživati stjenovitu obalu, punu fosila, bez ikakvih ograničenja ili cenzure, mogla je katalogizirati svoje pronalaskе kojima će engleske znanstvene krugove potaknuti na raspravu. Jedino što joj je priječilo potpunu sreću bila je nazočnost lorda Payna – iako je on, kakve li životne ironije, bio glavni razlog njezina ostanka.

Činilo joj se bezopasnim ostaviti majku u nadi da će vikont zaprositi njezinu kćer, iako je Minerva bila uvjerenjena kako do toga neće doći.

Sve do toga jutra, kad odjednom više nije bila toliko sigurna.

„Jutros sam bila u Svaštarnici”, započne. „Obično ignoriram tračeve Sally Bright, no danas...” Pogledala ga je u oči i gutnula. „Rekla je da ste je uputili da vam od sljedećeg tjedna poštu prosljeđujete u London. Ona misli da napuštate Vretenastu Uvalu.”

„I ti si zaključila kako je to znak da ću se oženiti tvojom sestrom.”

„Pa, svi znaju za vašu situaciju. Da imate ikakvih primanja, odavno biste otišli odavde. Zapeli ste tu dok nakon rođendana ne dobijete svoje nasljedstvo, osim ako....” Minerva proguta knedl. „Osim ako se ne oženite.”

„To je sve istina.”

Nagnula se naprijed u stolcu. „Nestat ću odavde istog časa ukoliko mi samo ponovite riječi od prošlog ljeta. Da se nemate namjeru oženiti Dianom.”

„To je bilo prošlog ljeta. Sada je travanj. Zar je toliko nezamislivo da sam promijenio mišljenje?”

„Jest.”

„Zašto?” Pucnuo je prstima. „Aha, znam. Misliš da bih za mišljenje mišljenja prvo trebao posjedovati um. O tome se radi?”

Uspravila se u naslonjaču. „Ne možete promijeniti mišljenje jer se vi niste promijenili. Vi ste prevrtljivi, neiskreni razvratnik koji se danju poigrava nevinim mladim damama, a noću se provodi s tuđim ženama.”

On uzdahne. „Slušaj, Miranda. Otkad je Fiona Lange napustila ovo mjesto, nisam...”

Minerva podigne ruku. Nije željela slušati o njegovoj *aferi* s gospodom Lange. Čula je i više nego dovoljno od te samoprovane pjesnikinje, i poželjela da može izbrisati pamćenje kako bi zaboravila njezine pjesme. Bestidne, rapsodične ode u kojima su iscrpljena sva moguća rimovanja s riječima ‘drhtaj’ i ‘ushit’.

„Ne možete se oženiti mojom sestrom”, reče mu ona, nastojeći zvučati što odlučnije. „Ja to jednostavno neću dopustiti.”

Preljepa i profinjena Diana Highwood, kao što njihova majka rado govori svima koji je žele slušati, upravo je ona vrsta dame koja je u stanju osvojiti naočitog plemića. No Dianina vanjska ljepota nije ništa u usporedbi s njezinom dragom, velikodušnom naravi i tihom hrabrosti kojom se cijeli svoj život bori protiv bolesti.

Diana zasigurno *može* osvojiti jednog vikonta. No *ne smije* se udati za ovoga.

„Vi je ne zaslužujete”, reče lordu Paynu.

„To je točno. No nitko od nas u životu ne dobije ono što uistinu zaslužuje. Kako bi se Bog inače zabavljao?” Uzme joj čašu iz ruke i lijeno ispije gutljaj vina.

„Ona vas ne voli.”

„No ne možete reći da joj se ne sviđam. Ljubav nije uopće nužna.” Naginjući se naprijed, on nasloni ruku na koljeno. „Diana je pristojna da bi me odbila. Majka bi ti bila oduševljena. Moj bratić bi poslao posebnu dozvolu u trenu. Mogli bismo se vjenčati još ovog tjedna. Ti bi me do nedjelje već mogla oslovljavati s ‘brate’.”

Ne. Cijelo joj se tijelo pobunilo protiv toga. Svaka njegova najmanja čestica.

Bacivši posuđeni ogrtač, Minerva skoči na noge i počne koračati gore-dolje po sagu. Mokri rubovi njezinih skuta motali su joj se oko nogu dok je hodala. „To se ne smije dogoditi. Ne može. Neće se dogoditi.” Tiho je zarežala kroz stisnute zube.

Stisnula je čvrsto šake. „Imam dvadeset i pet funti ušteđevine. I nešto sitniša. Vaše su, sve što imam je vaše, obećate li ostaviti Dianu na miru.”

„Dvadeset i pet funti?” Odmahnuo je glavom. „Tvoja je sestrińska žrtva dirljiva, no s obzirom na moj stil života, taj mi iznos ne bi dostajao ni za tjedan dana u Londonu.”

Ona se ugrize za usnu. To je i očekivala, no mislila je da ne može naškoditi ako ga prvo pokuša podmititi. Bilo bi puno lakše da je upalilo.

Duboko je uzdahnula i podigla bradu. To je to – njezina zadnja prilika da ga odgovori od nauma. „Onda pobjegnite sa mnom umjesto s Dianom.”

Nakon trenutka zaprepaštenja, prasnuo je u smijeh.

Prekriženih ruku, čekala je da se uvredljivi zvukovi stišaju, sve dok se nije konačno prestao smijati, završivši grcajućim kašljem.

„Dragi Bože”, reče on. „Ti to misliš ozbiljno?”

„Sasvim ozbiljno. Ostavite Dianu na miru i pobjegnite sa mnom.”

Iskapio je vino i odložio čašu sa strane. Zatim se nakašlje i počne: „To je vrlo hrabro od tebe, sunce. Nudiš mi da se oženim tobom kako bi spasila svoju sestru. No ja uistinu...”

„Zovem se Minerva. I nisam vaše sunce. I potpuno ste poremećeni ako mislite da bih se ja ikada udala za vas.”

„Ali nisi li upravo rekla...”

„Pobjeći s vama, to da. Udati se za vas?” Iz grla joj pobjegne podrugljivi zvuk. „Molim vas.”

On zatrepće očima.

„Vidim da ste osupnuti.”

„O, Bože. Rado bih priznao da sam zbunjen, no znam koliko voliš isticati moje ograničene intelektualne sposobnosti.”

Kopajući po džepovima svoga ogrtača, ona pronade primjerak nekog znanstvenog časopisa. Otvorila je stranicu s obavijestima i dala mu da je pogleda. „Krajem ovog mjeseca treba se održati sastanak Kraljevskog geološkog društva. Simpozij. Pristanete li poći sa mnom, moja ušteđevina bi trebala biti dovoljna za put.”

„Geološki simpozij.” Bacio je pogled na časopis. „To je ta tvoja skandalozna ponoćna ponuda. To je ponuda radi koje si se dovukla ovamo po mraku, mokra i promrzla. Pozivaš me na geološki simpozij, ostavim li tvoju sestru na miru.”

„A što ste mislili da vam kanim ponuditi? Sedam noći bluda i putenih užitaka u vašoj postelji?”

Izgovorila je to kao šalu, no on se nije smijao. Umjesto toga, odmjerio je njezinu promočenu haljinu.

Minerva je ispod te haljine pocrvenjela kao rak. Proklet bio. A i ona, koja baš uvijek mora reći ono što ne treba.

„Takvu bih ponudu smatrao znatno primamljivijom”, reče on.

Uistinu? Ugrizla se za usnu da ne bi naglas rekla što misli. Bilo je vrlo ponižavajuće priznati koliko ju je uzbudio njegov nehajni

komentar. *Više bi mi odgovarali puteni užitci od predavanja o kamenju.* Zaista veliki kompliment.

„Geološki simpozij”, ponovi on sebi u bradu. „Trebao sam znati da je u pozadini cijele te priče kamenje.”

„Kamenje je u pozadini svega. To je razlog zašto je nama geolozima toliko zanimljivo. U svakom slučaju, ne mamim vas samo tim simpozijem. Mislim da je petsto funta bolji mamać.”

Napokon je uspjela privući njegovu pozornost. Pogled mu se izoštrio. „Petsto funta?”

„Da. To je nagrada za najbolju prezentaciju. Otpratite li me onamo i pomognete mi predstaviti moja otkrića Društvu, možete dobiti sav novac. Petsto funta bi trebalo dostajati za pijanke i lude zabave u Londonu sve do vašeg rođendana, barem se nadam.”

Kimnuo je. „Uz malo ekonomiziranja, moglo bi dostajati. Trebao bih se odreći novih čizama, no čovjek mora ponešto i žrtvovati.” Ustao je i prišao joj. Stajali su licem u lice. „Postoji i problem, naravno. Kako možeš biti sigurna da ćeš baš ti osvojiti tu nagradu?”

„Sigurno ću je osvojiti. Mogla bih vam potanko objasniti svoja otkrića, no za to bih trebala koristiti previše višesložnih riječi. Nisam sigurna da ste tomu dorasli, barem ne još. Dovoljno je reći da ja nimalo ne sumnjam u to.”

Ošinuo ju je prodornim pogledom i Minerva skupi svu snagu kako bi ostala smirena. Sabrana, samosvjesna, bez treptanja.

Nakon kratkog trenutka, oči mu ispuni neuobičajena toplina. Pojavi se izraz kakav dotad nije vidjela u njima.

Učinilo joj se da bi to moglo biti... poštovanje.

„Bogme”, reče, „samopouzdanje ti dobro pristaje.”

Srce joj čudno poskoči. To su najljepše riječi koje joj je uputio otkako ga poznaje. Najljepše riječi koje joj je itko uputio u životu.

Samopouzdanje ti dobro pristaje.

I odjednom, sve je bilo drukčije. Gutljaj vina koji je progutala raširio se po njezinoj utrobi grijući je i opuštajući. Nije više bilo ni

nezgrapnosti. Osjetila je sigurnost u tom okruženju i bujicu riječi koja je navirala. Kao da je ponoćni razgovor u dvorcu s poluodjevenim razvratnikom nešto najnormalnije na svijetu.

Zavalila se opušteno u naslonjač i podigla ruku do kose tražeći preostale ukosnice kako bi ih izvadila. Sporim, snenim pokretima prstiju pročešljala je vlažne koverče i pustila ih na ramena kako bi se bolje osušile.

On je stajao, promatrajući je nakratko. Zatim je natočio još vina.

Senzualni mlaz klareta zavrti se u čaši. „Čekaj, nisam rekao da pristajem na tu zamisao. Ni u najluđem bunilu. No, recimo da pristanem, kako si to točno zamislila? Jednog jutra jednostavno ustanemo i krenemo u London?”

„Ne. Ne u London. Simpozij je u Edinburgu.”

„U Edinburgu.” Boca uz zveket lupi po stolu. „Edinburgh u Škotskoj.”

Ona kimne.

„Mislilo sam da si rekla Kraljevsko geološko društvo.”

„Da.” Mahnula je časopisom prema njemu. „Škotsko kraljevsko geološko društvo. Zar niste čuli da je u Edinburgu najuglednije sveučilište?”

Ponovno joj prišavši, bacio je pogled na časopis. „Zaboga, pa to je za manje od dva tjedna. Marietta, znaš li ti koliko traje putovanje do Škotske? Dva tjedna, najmanje.”

„Traje točno četiri dana poštanskom kočijom. Provjerila sam.”

„Poštanskom kočijom? Sunce, jedan vikont ne putuje poštanskom kočijom.” Sjedio je nasuprot nje odmahujući glavom. „A kako će tvoja draga majka podnijeti vijest da si pobjegla u Škotsku sa skandaloznim lordom?”

„O, bit će ushićena. Ona nije izbirljiva, važno joj je samo da se oženite jednom od nas.” Minerva izvuče stopala iz blatnjavih, mokrih čizama i podvuče noge ispod skuta, gurajući promrzle prste pod stražnjicu. „To je savršen plan, zar ne shvaćate? Možemo to

prikazati kao bijeg od kuće. Moja se majka neće usprotiviti, a držim da neće ni lord Rycliff. On će biti oduševljen što se konačno ženite. Otputovat ćemo u Škotsku, prezentirati moj rad, pokupiti nagradu. Zatim ćemo svima reći kako smo ipak shvatili da nismo jedno za drugo.”

Što je više objašnjavala svoje zamisli, lakše su joj riječi silazile s usana i postajala je sve uzbuđenijom. To bi moglo proći. To bi stvarno moglo proći.

„Znači, vratit ćeš se u Vretenastu Uvalu neudana, nakon nekoliko tjedana putovanja sa mnom? Zar ne shvaćaš da ćeš biti...”

„Uništena? Izopćena iz uglednih društvenih krugova? Znam.” Gledala je u rasplamsanu vatru. „Spremna sam prihvatiti takvu sudbinu. Ionako nikad nisam osobito čeznula za dobrom udajom.” Iskreno, nije se uopće *nadala* dobroj udaji. Lagala bi kad bi rekla da se veseli skandalu i ogovaranjima. No nije ni vjerovala da će joj, ako je društvena elita posve izbacila iz svojih krugova, biti puno gore nego što joj je bilo dotad, vječno smještenoj na njihovim samim rubovima.

„A tvoje sestre? One će posredno također biti okaljane skandalom.”

Zamislila se nad tom njegovom opaskom. Razmišljala je ona, dakako, i o toj mogućnosti. Štoviše, vrlo je podrobno razmotrila sve moguće ishode.

„Charlotte neće debitirati još nekoliko godina”, reče ona. „Ona može podnijeti malo skandala. A što se Diane tiče... katkada mislim kako bi za moju sestru bilo najbolje da joj upropastim sve izgleda za ‘dobru’ udaju. Onda bi se barem mogla udati iz ljubavi.”

Lord Payne je zamišljeno pijuckao vino. „Pa, drago mi je što si sve to tako dobro osmislila. Ne smeta ti što će tvoj ugled biti upropašten, kao ni onaj tvojih sestara. No jesi li uopće pomislila na moj?”

„Vaš, što? Vaš ugled?” Ona se nasmije. „Ali vaš ugled je grozan.”

Obrazi mu se blago zarumene. „Ne bih baš rekao da je *grozan*.”

Ona položi kažiprst lijeve ruke na palac desne. „Prvo: vi ste beštidni razvratnik.”

„Daaa”, otegnuto će on.

Zatim je dotakla kažiprst. „Drugo: vaše je ime sinonim za razaranja. Tučnjave u krčmama, skandali... doslovne eksplozije. Kuda god prođete, ostavljate za sobom uništenje.”

„Ovo drugo ne činim namjerno. To se jednostavno... događa.” Protrljao je lice dlanom.

„Ali se ipak brinete da bi vam moj plan mogao okaljati ugled?”

„Naravno.” Nagnuo se naprijed, nalaktivši se na koljena. Podigao je ruku kojom je držao čašu s vinom. „Ja volim žene, to je istina.” Zatim podigne praznu ruku. „I da, čini se da uništavam sve što dotaknem. No dosad sam uspijevao zadržati te svoje dvije sklonosti odvojenima. Spavam sa ženama i uništavam stvari, no nikad nisam upropastio nevinu ženu.”

„Kakav propust.”

On se zahioće. „Možda. No ne kanim ga ispraviti.”

Njegov pogled, iskren i ozbiljan, susretne njezin. I nešto se čudno dogodi. Minerva mu povjeruje. Na tu prepreku nije računala, da će se on pobuniti zbog *načela*. Nije mogla ni zamisliti da lord Payne posjeduje savjest koja može biti povrijeđena.

No očito je posjeduje. I razotkrio ju je *njoj*, s povjerenjem. Kao da su prijatelji, kao da joj vjeruje i očekuje njezino razumijevanje.

Nešto se među njima promijenilo u tih deset minuta otkako mu je zakucala na vrata.

Zavalila se natrag u naslonjač, promatrajući ga. „Noću ste posve drukčija osoba.”

„Jesam”, složio se jednostavno. „Ali i ti si drukčija.”

Ona odmahne glavom. „Ja sam uvijek ovakva iznutra. Samo...” *Nekako ne uspijevam biti takva pred tobom. Što se jače trudim, to više samu sebe sabotiram.*

„Slušaj, doista sam počašćen tvojom ponudom, no taj izlet koji predlažeš je neizvediv. Vratio bih se kao najpokvareniji zavodnik i

nitkov. I s pravom bi me smatrali takvim, ako bih pobjegao potajno s nevinom mladom damom, a onda je bešćutno odbacio.”

„Zašto ne bih ja mogla biti ona koja je odbacila vas?”

Lord Payne se tiho zahihće. „Tko bi povjerovao...”

Zastane u pola rečenice. Ali ipak prekasno.

„Tko bi povjerovao u takvo što”, dovrši ona umjesto njega. „Imate pravo, nitko.”

Opsovavši, on odloži čašu s vinom. „No hajde, nemoj se uvrijediti.”

Prije deset bi minuta očekivala od njega da joj se smije. Bila bi spremna na njegovo izrugivanje, i ne bi mu dopustila da vidi koliko je povrijeđena. No u međuvremenu se situacija promijenila. Prihvatila je njegov ogrtač i njegovo vino. I više od toga. Prihvatila je njegovu iskrenost. Spustila obrambeni štit. A sada je učinio ovo.

To ju je duboko zaboljelo.

Oči su je pekle od suza. „To je nezamislivo. Znam da ste to mislili. Svatko bi to rekao. Nitko ne bi povjerovao da muškarac poput vas može biti...” Gutnula je od nelagode. „Da ga može osvojiti djevojka poput mene.”

„Nisam tako mislio.”

„Naravno da jeste. To je apsurdno. Smiješna je već i sama pomisao da biste vi mogli željeti *mene*, a ja da vas odbijem. Ja nisam privlačna. Neugledna, smotana, nespretna. Beznadna.” Glas joj napukne. „U cijeloj jednoj geološkoj eri, nitko u to ne bi povjerovao.”

Ugurala je stopala u čizme. Zatim je ustala i posegnula za svojom pelerinom.

On također ustane i uhvati je za ruku. Ona je povuče, ali nedovoljno brzo. Njegovi se prsti zatvore oko njezina zgloba.

„Povjerovali bi”, reče on. „Ja bih ih uvjerio u to.”

„Nemojte me zadirkivati, nesnosni čovječe. Ne možete mi ni ime zapamtiti.” Pokušavala se osloboditi njegova stiska.

On ga samo pojača. „*Minerva*.”

Tijelo joj se ukipi. Dah ju je pekao u plućima kao da se probijala kroz duboki snijeg.

„Dobro me slušaj”, reče joj staloženim, tihim glasom. „Mogao bih svakoga uvjeriti u to. Neću to učiniti jer mislim da je taj tvoj plan stravično loša zamisao. Ali bih mogao. Kad bih tako odlučio, cijela Vretenasta Uvala – ma, cijela Engleska – vjerovala bi da sam do ušiju zaljubljen u tebe.”

Ona šmrčne. „Molim vas.”

On se nasmiješi. „Ne, doista. Bilo bi to vrlo lako. Počeo bih proučavajući te dok nisi svjesna moga pogleda. Pogledavao bih u tvoje smjeru kad si odsutna mislima, ili udubljena u knjigu, diveći se tvojoj neukrotivoj tamnoj kosi koja uvijek nekako uspije ispasti iz ukosnica i skliznuti ti niz vrat.” Prstima slobodne ruke uhvati joj mokri pramen kose i zagladi joj ga iza uha. Zatim joj laganim dodirom pomiluje obraz. „Opazio bih topli sjaj tvoje kože koju je poljubilo sunce. I te usne. K vragu. Mislim da bi me te tvoje usne nevjerojatno očarale.”

Palac mu se zaustavi tik ispred njezinih usana, dražeći je mogućnošću dodira. Čeznula je za njegovim dodirom, toliko silno da je to postajalo bolno. Ta... nepoželjna žudnja.

„Ne bi trebalo puno vremena. Vrlo brzo bi svi oko nas primijetili da si privukla moju pozornost”, reče on. „Povjerovali bi da mi se sviđaš.”

„Već me mjesecima nemilosrdno zadirkujete. Nitko to ne bi zaboravio.”

„To je sve dio moje opčinjenosti tobom. Zar ne znaš da muškarac može očijukati sa ženama koje ga ne zanimaju, pa čak i s onima koje prezire? No zadirkuje samo one do kojih mu je uistinu stalo.”

„Ne vjerujem vam.”

„Trebala bi. Svi ostali će mi povjerovati.” Položio joj je ruku na rame. Pogledom joj obuhvati cijelo tijelo, od čizama do raspuštene kose. „Mogao bih ih uvjeriti da me razdire neobuzdana, iskonska žudnja za tom čarobnicom vrućih usana i kose boje gavranovih

krila. Da se divim njezinoj odanosti sestrama i hrabrosti njezina domišljata duha. Da me izluđuju nagovještaji duboke, skrivene strasti koji joj katkada pobjegnu kad se odvaži proviriti iz svoje čahure.” Lord Payne joj svojim snažnim rukama obujmi lice i zarobi joj pogled očima boje bristolskih dijamanata. „Da u njoj vidim rijetku, izvornu ljepotu, koja je iz nekog razloga promakla drugim muškarcima. I da je želim. Beznadno. Samo za sebe. O, mogao bih ih itekako uvjeriti u to.”

Njegov podulji, duboki govor kao da ju je začarao. Stajala je hipnotizirano, skamenjena i nijema.

Ovo nije istinito, morala se podsjetiti. Sve su to samo beznačajne riječi.

Ali njegovo milovanje jest stvarno. Stvarno, toplo i nježno. Moglo bi joj previše značiti, kad bi to dopustila. Iz opreza se odmakne od njega.

Umjesto toga, lagano, drhtavo, dotakla mu je rame. Nesmotrena ruka. Nesmotreni prsti.

„Kad bih htio”, prošapće, privukavši je bliže i podignuvši joj lice prema svojem, „mogao bih svakoga uvjeriti da pravi razlog mojega ostanka u Vretenastoj Uvali – mjesecima dulje nego što bih inače mogao podnijeti – nema nikakve veze ni s mojim bratićem, niti s mojim novčanim stanjem.” Glas mu postane hrapav. „Da si jedini razlog ti, Minerva.” Pomilovao joj je obraz, tako blago da joj se srce stisnulo. „Da si to oduvijek bila ti.”

Pogled mu je bio iskren i bezazlen. U glasu mu nije bilo ni trač-ka ironije. Gotovo kao da je samog sebe uvjerio u vlastite riječi.

Srce joj je divlje udaralo u grudima. Nije čula ništa osim ludog ritma njegovog bubnjanja.

Sve dok nije začula neki drugi zvuk.

Smijeh. Ženski smijeh. Spuštao se odozgora, poput ledena vodopada. Oštri, otrežnjujući šok.

O, Bože.

„Grom i pakao!” On pogleda gore, prema galeriji za spavanje.

Minerva poprati njegov pogled. Iza navučenih zavjesa, nevidljiva se žena ponovno nasmije. Smijala se *njoj*.

O, Bože. O, Bože.

Kako je mogla biti toliko glupa? Naravno da lord Payne nije bio sam. To joj je praktički dao do znanja. Trebala mu je cijela vječnost da otvori vrata, a rekao joj je da ga nije probudila. Morao je prvo...

Navući hlače.

O, Bože, o, Bože, o, Bože.

Sve vrijeme je bila gore. Tko god ona bila, sve vrijeme ih je slušala.

Minerva prstima slijepo napipa svoju pelerinu i podigne je drhtavim trzajem. Gusti dim i toplina vatre iz ognjišta odjednom su joj počeli smetati. Gušiti je. Morala je otići odatle. Prije nego što joj pozli.

„Čekaj”, reče on, hodajući za njom prema vratima. „Nije onako kako se čini.”

Ona ga ošine ledenim pogledom.

„No dobro, uglavnom jest onako kako se čini. Ali, kunem ti se, zaboravio sam da je ona uopće ovdje.”

Minerva se prestane boriti sa zasunom na vratima. „I zbog toga bih trebala steći bolje mišljenje o vama?”

„Ne.” On uzdahne. „Trebala bi imati bolje mišljenje o *sebi*. Samo sam to htio reći. Kako bih tebi olakšao situaciju.”

Zanimljivo kako je situaciju koja je već bila dovoljno neugodna tom jednom opaskom učinio još trinaest puta gorom.

„Shvaćam. Neiskrene komplimente inače čuvate za svoje ljubavnice. No htjeli ste pokazati milosrđe prema beznadnom slučaju.” Kanio joj je odgovoriti, no ona ga preduhitri. Pogledala je prema galeriji. „Tko je ona?”

„Zar je to važno?”

„Zar je *važno*?” Snažno povuče vrata. „Dragi Bože, zar su vam žene toliko zamjenjive i bezlične? Jednostavno ih zaboravite u svojoj postelji, kao izgubljene novčice? Ne mogu vjerovati da sam...”

Niz obraz joj klizne vruća suza. Mrzila je tu suzu. Bilo joj je krivo što ju je on vidio. Muškarac poput njega ne zaslužuje ničije suze. No nije si mogla pomoći jer... na jedan kratki trenutak, ondje pokraj ognjišta, nakon toliko godina ignoriranja, konačno se osjetila *opaženom*. I cijenjenom.

I *željenom*.

A sve je to bila samo laž. Apsurdna, smiješna laž.

On navuče kaput. „Dopusti mi barem da te otpratim kući.”

„Maknite se od mene. Nemojte mi prilaziti. Ni meni, niti mojoj sestri.” Ispruženom rukom držala ga je na odstojanju dok je uzmicala kroz vrata. „Vi ste najlažljiviji, najnesnosniji, najbestidniji i najodvratniji čovjek kojeg sam ikada imala nezadovoljstvo upoznati. Kako li samo spavate noću?”

Njegov je odgovor stigao točno u trenutku kad je zalupila vratima.

„Nikako.”